

Kom, låt mig berätta sagan om en berättelse

Jag kan ändra färgen på bokstäverna men bakgrunden sväljer inte vad som helst. Ibland är jag färgen, ibland är jag bakgrunden men allra helst är jag bokstäverna. När jag äger dem så kan man ana en lycklig kvinna. Men allt om bakgrunden kommer aldrig att hamna i färgade bokstäver fast det har läckt ut ibland. Det finns tillfällen när år varit en fängslande tillvaro som har begränsat ordens lust att ta färg. Det finns egentligen inget förmildrande att säga om detta men att förlora färgen i sina ord är en förlust utan like. Det är ju inte heller så att orden saknats det är mest det att orden uppfostrats till att inte kräva något alls. Tro nu inte att orden kuvats, nej, de har bara gjort ont mellan de varv som knutit ihop all mening. Har du någon gång sett en människa darra inför det osagda? Har mitt osagda äntligen slitit sig loss från den bakgrund som tar emot bokstäver med öppna tomma ark. Lovade jag min bakgrund att tala tyst ? Jag vet inte längre.

Men det är kanske dags att välja rätt ord, med rätt färg och strunta i hur bakgrunden tar emot dem. Det finns så många ark mellan pärmar att fylla och pennan kan glöda, det har hänt förr. Då, när framtiden bredde ut sig likt en tonårsdröm som levde närmast sig själv och slog sådär lekfullt charmigt mellan varven. Då när bakgrunden var en oviktig komponent för hur nästa sekund skulle förändra världen och kärleken. Då när färgen på alla bokstäver flöt ihop som en akvarell och hjärtslagen flöt som olja för att kärleken kanske skulle slå alla rekord precis där och då. Jag kan som sagt ändra färgen på bokstäverna men bakgrunden sväljer inte allt och mellan raderna finns en tystnad som väger en del. Den lever som den har lärt sig men så länge den hörs inom så kan den hitta en plats utom. Den har aldrig sipprat klart men den är heller inte något vattenfall, inte längre. Att äga sina ord är ibland att ångra sina ord och inse att alla ord inte hittat rätt.